

התיאטרון הקאמרי מציג: שלמה המלך ושלמי הסנדלר

קומדיה כוסיקלית
מאת סמי גרונמן

● במזי: שמואל בונים ● תפאורה: אריה נבון
● תנועה: קרנדיל דיל ● נחול מוסיקלי: אריה לבנון
● עברית: נתן אלתרמן ● מוסיקה: אלכסנדר ארגוב

משתתפים:

אילי גורליצקי, יונה עטרי, רחל אטס, אלישבע מיכאלי, משה חורגל, אלברט כהן, שמעון סיאני, דוד זינדר, צדוק צרפתי ולהקה גדולה של שחקנים, זמרים, רקדנים ומנגנים.

החלה מכירת הכרטיסים

תל-אביב	ירושלים	חיפה
אולם הקאמרי 9.5-1.5	בניני האומה 15.5-13.5	אולם "שביט" 26.5-24.5

הצעה ללא תקדים

כל הרוכש זוג כרטיסים באחד משלושת המחירים הגבוהים יוכל לרכוש

תקליט ארוך-נגן של שירי ההצגה בבצוע
להקה המקורית

במחיר 5.50 ל"י בלבד (במקום 19.- ל"י)

הצעה זו בתוקף לגבי הצגות חודש מאי בלבד.

פרקום, בנקין

מועדון טיראן

הרצליה-פתוח

גאה לארח בערב הגאז השבועי את

סדנת הג'אז

- אלברט פיאמנטה — סקסופון וקלרינט
- אהרן קמינסקי — תופים
- דני גוטפריד — פסנתר

בכל יום חמישי, ערב ג'אז עם סובי חמבעים בארץ.

מועדון טיראן, הרצליה-פתוח, טל. 930650.

אמנות

תיאטרון

צער בעלי חיים

נגד

צער הבעלים החיים

"רק חס וחלילה שאפרוח לא ייהרג לפי ניכסו אתם פשוט לא תוכלו לישון כל הלילה איהו אנשים רגילים אתם זה ממש לא יאומן, אתם יודעים? אתם פשוט אנשים נדירים! אתם רגילים... רגילים לאפרור חיסו זה ממש נדיר! אני לא נדיר! כי לי חשוב האדם יותר מכל האפרוחים בעולם!" זה האפילוג בו מסיים סמי שמואל את הצגת-היחיד שלו בתיאטרון הפרימיטיבי, ש' אומץ על-ידי תיאטרון מרתף. שם ההצגה המלט, והיא נכתבה פעם על-ידי שיקספיר. אבל מאז, הפך התיאטרון, אליבא דסמי שמואל, לשיכתב צוהה מצופה בשוקולד.

לכן בא הצורך שלו, כאדם, להוריד את שיכתב השוקולד, ואת הבגדים באותה ה"דמנות, לעמוד עירום ועריה חשוף ובלתי ממוסד, ולהוכיח לכל העולם שהאדם לא רק גרוע מכלב, לא רק שהוא רוצח כלבים ו בני-אדם, אלא שהוא מרחם על אפרוח ואינו מרחם על אדם.

קוטלר: נחש וכרם. איך מוכיח זאת המלט-שמואל? הוא מסביר שהתיאטרון הישראלי נדון לטיפול פסיכיאטרי מעמיק. הוא מפרט מהי בעייתו של כל איש בתיאטרון, והדרך לפתרונה (דוגמה: עודד קוטלר — "תערובת של כלב סוול עם נחש נחמד ולא ארסי" אורי זוהר — "גמר מתחפש לליצן". חיים טופול — "כלב נאמן בעל חוש לעסקים").

אחרי שהוא עושה את חשבונותיו עם כל המי ומי בחברה הישראלית ובתיאטרון הישראלי, הוא מסיים את חשבונותיו עם הקהל הישראלי בזה שהוא רוצח את האפרוח.

רצח האפרוח. וכאן התפתחה פרשת היסורים האמיתית של המלט-שמואל. לא די שהצנזורה לא מרשה לו לומר בישראל היא בית-כלא, מזהירה אותו מפגיעות באנשים פרטיים, ואוסרת עליו להתפשט. עלתה עליו גם האגודה הנוראה, צער בעלי חיים. שמואל אינו מוכן להכחיש במשטרה ש' הוא הורג אפרוח. להיפך, הוא מודה בפה מלא שזוהי, לדעתו, הדרך היחידה לזעזע את הקהל, ולעורר בו את רגשי אנושיותו. ולא זו בלבד, אלא שהוא מתכוון להמשיך להתפשט, לומר דברים פרובוקטיביים, ולהי רוג אפרוחים.

פופ

דופקים את הקטנים

פסטיבל סן-רמו נפתח השנה בשערורית, ועד הרגע האחרון לא ברור היה מי, מתי

חנה'לה חוזרת

ל"מדיאה": סיפור

אכזרי של נקמה

השאלה העיקרית שתעסיק את ה"קהל, כאשר יחלו בשבוע הבא החזרות ל"מדיאה" של סנקה ב"תיאטרון הקאמרי", תהיה: איך מסתדרת חנה מרון עם הבמה אחרי האסון של מינכן. זה לא נוגע להצגה? אולי. אבל זה בהחלט נוגע לקהל.

"על שאלה זו אינני יכול לענות",

במאי יורעאלי
חתונה ונקמה

אומר יוסי יורעאלי, המביים את "מדיאה", "כל מה שאני יכול לומר עכשיו, ואני יכול לומר מעט מאד, כי שני לא התחילו בחזרות ממש, הוא שהתפקיד הזה כל-כך מאמץ ומפרך, עד שהוא סוחט כל שחקנית. נדמה לי שההתמודדות הנפשית עם הדמות ע"ל לה לאין שיעור, על ההתמודדות הפיזית, וקשה פי אלף".

יוסי יורעאלי הוא, כידוע, רוח צעיר, רח, הנושבת על בימות הארץ. הוא נאבק לשנות מושגים מיושנים ומוסכמות עייפות.

סיסמתו: "בתיאטרון צריך תמיד לחדש". זו הנחתה אותו ב"פריגניט", ולפני כן גם ב"איש חסיד היה" וב"מחכים לגודו". ואם כי הביקורת לא קיבלה בכל מיקרה את אשר חידש, הרי

ומדוע, ישתתפו בפסטיבל. והוא גם הותיר אחריו כמה שערוריות טובות. אחת מהן, והבולטת ביותר, היא העובדה שחברות התקליטים הגדולות החליטו לחנוק את מתחרותיהן הקטנות.

כיצד? הם מצאו חוק מיושן, מימי הפא-שיסטים באיטליה, שלא הופעל שנים רבות, המאפשר למי-ל להגביל את ההוצאה-לאור של שיריו במשך שישה חודשים. ומאחר והחברות הגדולות רכשו את זכויות השירים, תמורת ממון רב, על לפגוע הפסטיבל, ולשירים אלה לא יהיה עוד שום ערך בעוד מחצית השנה — נמצאו כל היצרנים הקטנים, אשר התכוננו לצאת בביצועים משלהם לשירי סן-רמו, מפסידים לכל אורך החזית.

בין הסרדינים. שערוריה אחרת נגרמה על-ידי הזמר ובעל חברת התקליטים, אד-ריאנו צילנטאנו. מאלילי הזמר הבולטים של איטליה, שר פיומון בשם בין הסרדינים, שלא זכה כלל לפרס, אבל נמכר כבר בשבוע ה' ראשון להופעתו בשלוש-מאות אלף עותקים, יותר מכל המשתתפים האחרים. הזמר, שי זכה לפני שנה בפרס הראשון, כבר הוכיח לא פעם בעבר כי פסטיבל סן-רמו וטעם הקהל האיטלקי אינם בדיוק זהים, ולפני כמה שנים הצליח אחד מפיומוניו, הנער מ' רחוב גלוק, אשר לא התקבל כלל לתחרות הגמר בסן-רמו, למכור יותר תקליטים מכל שירי הפסטיבל כולם.

עתה טוען צילנטאנו כי הפסטיבל ממשיך

מחזאי-שחקן שמואל
מוות לאפרוחים